

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 184

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 30.— Ἐξάμ. δρ. 15
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 60.— > > 30
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ : 50 λεπτά ἢ λέξις. Ἐξαιρετικῶς
διὰ τοὺς πολεμιστάς 30 λεπτά
ἢ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἑμ-
πορικὰς καταχωρίσεις ἰδιαιτέ-
ραι συμφωνίαι.

© ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ©

ΣΤΗΝ ΕΞΕΔΡΑ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΔΟΡΑΤΑ Του Jean-Louis Voudoyes

Κατά πρώτον την έπαινε γιατί μέσ' απ' το κέρμα του τράμ μια άχτιδα επαγγελματίας του κρόσσο της Λατρεμένης. Το τράμ έστριψε κι' η άχτιδα χάθηκε. Τότε του φάνηκε πως το κορίτσι είχε βγάλει μια μάσκα που φροφύσε ως τα πόδια. Τότε μόνο την είδε. Η ματιά της Λατρεμένης έκαψε κι' έλαμψε σαν άνατανάλας διαμαντιών, διαπεραστική, ζωηρά, σαγηνευτική.

Είπε μέσα του: «Είπε μια θεά». και δεν έπαρενόηθη. Έκείνο που άγάπησε άμέσως ήταν οι δύο μοντουαρισμένες γωνίες του στόματός της: μια γκελικάτη κι' άκαλη και πολύ φρέσκη σαν το έσωτεριό του κοχυλίου κι' άδιόρατα βελουδοθή σαν το δέρμα ενός λουλουδιού. Έσκέφθηκε δίχως να το θέλει, κατάγοντας της γωνίες αυτές όπου βασιλεύαν τα νεύρα, έναν άποροπόλη που δεν άφησε τους πελάτες του νάγγιζουν τα δρόμια του, μόνο τους έλεγε: «Είπε σαν κοπέλλες; να τ' άγγιζετε μόνο με τα μάτια».

Εκείτα θυμήθηκε τα χειμωνιάτικα δαμάσκηνα, με το γέρινο και ξεραμένο δέρμα τους. Κι' άκουσε τότε με σεβασμό και μελαγχολία εκείνο το θαύμα των διαβατικών εργαμάτων: το στόμα της Λατρεμένης, όπου έφωλλιζε η νεογέννητη ήδονή, μυστηριώδης κι' άνήξερη.

Την ξαναείδε τη Λατρεμένη μόνο εκείτα από κάποιους μήνες. Έβράδισε πίσω της στο δρόμο, και, μολοντί μια μόνο φορά την είχε καθισμένη στο τράμ, την άγνωρισε. Βλέποντας της άπ' τη ράχη, δεν περίμενε να την άναγνωρίσει κι' ένοιωσε γι' αυτό άπερηφάνεια μαζί και δειλία. Στραβιμύηθηκε τα όγρα μάτια της, τα τρώφαρε της χέλιη και το βλέμμα, το στόμα της Λατρεμένης ήταν γι' αυτόν σαν δραγουμάνοι, καθώς παρατηρούσε τους άστραγάλους, τους γόφους και τα μαλλιά του τραχήλου της που άνεπαύοντο στην τραχηλιά του λούτρου.

Έσκέφθηκε: «Τι κοίμα να μην μπορέσει κανείς να φωνάξει κανείς σε κάθε άμορφή ενός γυναικείου κορμού χωριστά πως την θαυμάζει και την αγαπά!» Ήθελε να πη: Μαλλιά που έχετε το χρυσοκόρασινο χρώμα του σκαρβαλου, εας αγαπά!»

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΔΕΙΛΛΑ Δημοτικό τραγούδι του Νεπώ

Στο στόμα σου είνε τρία πράγματα: Μιά άρμαθιά μαργαριταριών του Μπαρέν, μια γουλιά κρασί του Σιράζ, ή μπουρούδι του μόχου του Θιβέτ: Ο μόχος του Θιβέτ είνε ή άνακνή σου, κρασί του Σιράζ είνε το σάλιο σου, μαργαριτάρια του Μπαρέν είνε τα δόντια σου.—Ω Δειλλά!

Στα μάτια σου είνε τρία πράγματα: τα μαύρα διαμάντια του Ίνδοστάν, τα κεντημένα μεταξωτά της Λαχώρας, οι φλόγες του Φούζι—Γιάμα: φλόγες του ήφαιστείου είνε ή λάμψη των ματιών σου, κεντημένα μεταξωτά της Λαχώρας είνε ή βελουδένια ματιά του, μαύρα ίνδικά διαμάντια είνε το χρώμα τους.—Ω Δειλλά!

Στην καρδιά σου είνε τρία πράγματα: όλα τα κίτρινα μαγιάκια της Βιρμανίας, όλα τα θανατερά μαγιοδότανα της Βεγκάλης, όλα τα φαρμακερά λουλούδια του Νεπώ: φαρμακερά λουλούδια είνε τα έρωτολόγια σου, θανατερά μαγιοδότανα είνε τα φίλια σου, κίτρινα μαγιάκια είνε οι προδοσίες σου.—Ω Δειλλά! Μετάφρασις Νοβέλλι

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Μάτια θεμελιώδη είνε τα στίλια μας. Να ταξιδεύουν τόχουνα έπ' την μοίρα! Μάτια στη γωνία τους το θεό κρύβουνε κι' όλο τον κόσμο πίσω από τη θύρα. Κι' έτσι άρμαίνιζου σε ταξίδια άγύριστο, σαν ξωτικά καράβια αιώνια πάνε, ούτε γοργά, μη ούτε κι' άργά, μονότονα, στην άβυσσο του χρόνου κι' σκορπάνε. Μπροστά λιμάνι άπάνερω δέ φαίνεται! Πίσω την καταχνιά σοριάζει ή λήθη. Κι' όταν, για λίγο, ή σκέψη της ξεσκίζεται, θολό ησάκι πλέει μακριά στα βόθη. Και στην άκροαλιά ένας Ισκιος γνώριμος, σε δύση χειμωνιάτικης ήμέρας, Ισκιος σπιτιού που μοιάζει με το σπίτι μας, στο θλιβερό ησάκι της χιμαίρας. Σιμά του κι' άλλα στίλια ξεχωρίζουνε κι' άκουμπιριμένη σ' ένα παραθύρι ή άμορφονιά, που κάποτε άγαπούσαμε, προσμένει... Πάλι ή καταχνιά... Και μέσα της τα ξωτικά καράβια αιώνια πάνε, νύχτα και μέρα μέσα της, μονότονα, στην άβυσσο του χρόνου και σκορπάνε...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Φτωχά μου δέντρα, έσεις, που μ' ένα πρόσχαρο σάς πλημμυρίζει φώς έτούτη ή μέρα, άκόμα ούτε στιγμή δε στοχαστήκατε τη σκοτεινή βροχή και τον άγέρα. Άκόμα τα κλωνάρια σας τ' άνάλωφα με μια τρελή φιλιούτητα άνατριχίλα, κι' όμως από τα τώρα έκρυφολύστησαν στα βόθη σας τα κίτρινα τα φύλλα. Κανένας δεν τα βλέπει εκεί που φύλιασαν κάτω από το πρόσινο σας οικεκασμένα και τα σουλιά σαν πάντα ξελοχιάζονται μες στη γιορτή του ήλιου ευτυχισμένο. Κανείς δεν τάχει νοιώσει! Και όμως κάποτε, σαν παύουν τα σουλιά να τραγουδάνε, κείνα τα φύλλα, δέντρα άργοσαλεύοντα, το τέλος της γιορτής; οινοχτυπάνε... ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

έπι τη βίβει του όποιου θα προηρηχηθί μεγάλος διαγωνισμός με βραβείον ΕΝΑ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ καινούργη και μ' έλεκτρικες πλάκες ΔΕΙΤΑΣ ΟΚΤΙΑΚΟΣΙΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ Νίκος Μανωλάς

ΔΕΙΛΛΑ

Στο στόμα σου είνε τρία πράγματα: Μιά άρμαθιά μαργαριταριών του Μπαρέν, μια γουλιά κρασί του Σιράζ, ή μπουρούδι του μόχου του Θιβέτ: Ο μόχος του Θιβέτ είνε ή άνακνή σου, κρασί του Σιράζ είνε το σάλιο σου, μαργαριτάρια του Μπαρέν είνε τα δόντια σου.—Ω Δειλλά!

Στα μάτια σου είνε τρία πράγματα: τα μαύρα διαμάντια του Ίνδοστάν, τα κεντημένα μεταξωτά της Λαχώρας, οι φλόγες του Φούζι—Γιάμα: φλόγες του ήφαιστείου είνε ή λάμψη των ματιών σου, κεντημένα μεταξωτά της Λαχώρας είνε ή βελουδένια ματιά του, μαύρα ίνδικά διαμάντια είνε το χρώμα τους.—Ω Δειλλά!

Στην καρδιά σου είνε τρία πράγματα: όλα τα κίτρινα μαγιάκια της Βιρμανίας, όλα τα θανατερά μαγιοδότανα της Βεγκάλης, όλα τα φαρμακερά λουλούδια του Νεπώ: φαρμακερά λουλούδια είνε τα έρωτολόγια σου, θανατερά μαγιοδότανα είνε τα φίλια σου, κίτρινα μαγιάκια είνε οι προδοσίες σου.—Ω Δειλλά! Μετάφρασις Νοβέλλι

ΟΙ ΠΑΓΚΟΙ

Κάτω από σκιάδες πράσινες λευκάζουν μαργαρένιοι οι πάγκοι... Πόσοι έταίριασαν στην άψηχη άγκαλιά τους, Πόσα ματάκια έπόθησαν, πόσες καρδιές άνάγαν, ποινί, ποιός έξέρι που και πός λυωμένα σ' έναν τάρο... Νέος κι' έγω έρχόμουνα πολλές φορές να ένώσω το στόμα μου με το γλυκό του κοριτσιού μου στόμα. Στα μάτια του όμοιο έλαμπαν οι κόθοι της καρδιάς του, κι' όλο διψούσε, όσο έπινεν από τον έρωτα μου... Γέρος περνώ τώρα σικητός... οι πάγκοι πός λευκάζουν! Όμως δεν τους άγγίζω πιά. Τα νάτα άς τους χαρούμε, τα γλυκά νιάτα τα άμορφα. Για μένα άρχει μια φίλη παλιά μου σαν θάχρουμε με λέμε όλο: «Θυμάσαι;» Γεώργιος Δ. Βαρελάς

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ

Τό ξέρω, δεν έχω καμιά άμφιβολία, πός δεν μ' αγαπάς, γιατί το βλέπω ολοκάθαρα σ' ένα ερωτικό σου χαμόγελο που κολώνει το φανερό σου πρόσωπο σαν σε κιντώ γεμάτος άγάπη και θαυμασμό για το άνέκφραστο καλλιτέχνημα του κορμού σου. Και κείνο που κάνει την αλήθεια πιο φρικτή είνε πού δεν μπορώ, γιατί δεν θέλεις, να σε κάμω να μ' αγαπήσης, να με συμπονέσης, δεν μπορώ γιατί άλλον αγαπάς. Είνε τραγικό να βλέπω πός ή κοπελούδα σου τόσο την αγαπάς δυνατά κι' άργά, με κιντάζει με σικτο. Χαρίζει τα γλυκά λόγια της και τα δόλωρα φίλια της σ' άλλον... Μα είμαι λιγάκι έγωιστής και σφίγγω την καρδιά μου, πνίγω την άγάπη, οβύνω τα ρόδινα όνειρα, προσκαθώ να φαίνομαι άτάραχος γελαστός κι' άς πονώ μέσα μου φρικτά. Σε κάποια μενεδεδένια άκροαλιά κάψ' άράξω ύστερα άπ' αυτή την άγρια καταχνιά, για να σε ξεγάζω και να σ' άψηφ' ήσυχη, χωρίς κακία και χωρίς άγίαση, σε θέλω πάντα νάσαι έτσι άμορφη και χαρική, πάντα με την χαρά να ξής. Νίκος Μανωλάς

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

10 (Συνέχεια εκ του προηγουμένου) 10 Και είνε άτυχία μεγάλη, θαμβωτική! Οι άντιζήλιες της—γιατί κάθε πολύ όρατα γυναικία έχει όλες της άλλες άντιζήλιες—δεν μπόρεσαν να κρατηθούν για να μη της ειπουν δαγκώνοντας από ζήλεια τα χείλη: —'Αν ήταν δυνατά αυτό θα μπορούσε να πη κανείς ότι ώμόρφηνες άκόμα πιο πολύ! Τα γεγονότα την έβροίθησαν κατ' ευχήν! Ο κόμης Γκραζίκωφ, είνε άγαχώρησι σ' ένα μεγάλο ταξίδι για την Άμερική και ως εκ τούτου όλοι την ενόμιζαν έλευθερά, δηλαδή διαθέσιμη.

Δεν ήξεραν πός τα είχαν χαλάσει. Άφου όμως έκείνος θα έλειπε για τόσο πολύ καιρό, όλοι εύρισκαν λογικό ότι ήταν έλευθερά να πάση καινούργιον έρωμένο. Κατά την διάκριση ενός βάλς, ο καρλιέρος της την έρωτίζε πότε ο κόμης έσκόπευε να έπιστρέψη. Και έξεπλάγη πολύ όταν ή Μαγδαληνή του άπήγγισε ότι δεν ήξερε άκόλυτος τίποτε, γιατί δεν ήταν κιά ματρεσσα του Γκραζίκωφ.

Αυτή ή άπάντησις έφάνηκε να τον έβύθισε σε μια γλυκεία χαρά και δεν έπαυε να της κάνει χίλια κομπλιμέντα, τα όποια ή Μαγδαληνή μετέφραζε μέσα της κατά τον δικό της τόν τρώσο: —'Να ρίξω λοιπόν τα δίχτυα μου σ' αυτόν τον μικρό, που μου δείχνει καθαρά πός πολύ με όρεγεται; ...Ναι, μα τα οικονομία του μέσο του έπιστρέψου ν' άναπακορηθεί στις δειώσεις μου; Αυτό θα το ίδοιμε...έν τω μεταξυ άς τον αζημαλώσω γά καλά... Η Μαργαρίτα Μπελόου ήτο πολύ άνησχηλημένη να περιποιείται τους προσκεκλημένους της κι' ή Μαγδαληνή δυσκολευόταν να της μιλήση κατά μόνα.

Ός τόσο, μια στιγμή βρήκε την ευκαιρία να την πιάσει από το μπράτσο και να την παρασύρη σε μια γωνία του σαλονιού κι' εκεί κοιτά σ' ένα χαμόγελο της έκανε γρήγορα γρήγορα πολλές έρωτήσεις, στις όποιες ή Μαργαρίτα δεν έπαυε ν' άπαντά μ' ένθουσιασμό. —'Ο γιούς του Σουβινιού, άστειύεσαι! Μα ό πατέρας του είνε ένας άπ' τους πιο πλουσίους τραπεζίτες των Παρισίων! Το πιο εύχρηστο είνε που δεν έχει μητέρα, κι' αν δεν κέρτω έξω στους ύπολογισμούς μου, διαδέξει ένα ελιόδημα δικασιόν ή τριακοσίων χιλιάδων δραχμών το χρόνο. Η Μαγδαληνή έμαθε έτσι περισσότερα άπ' όσα της έχρησιάζταν. —'Εσένα, μικρούλη, έλεγε μέσα της, σ' έχω στα δίχτυα μου. —'Όταν ήθελε ή ώρα ν' άποσυρθη από την έσπερίδα, έδέχθηκε την παράκλησι του να την συνοδεύη ως την πόρτα της και του έπέτρεψε να πη άλλη μέρα να την έπισκεφθη. Του φάνηκε με τέτοια μαστρία, όσα έν τός όλγυο άνικαιτέτησε μ' αυτόν τον κόμητα, Γκραζίκωφ και υπό καλλιτέρες δρους μάλιστα.

ΌΡαούλ ντε Σουβινιού ήταν ένας νέος μόλις 25 έτων. Άναστήματος μετρούου, ξανθός, φάτος άρεκά έσημος; δεν ήταν άνόητος, είχε πνεύμα και κάποτε μάλιστα καλής ποιότητας. —'Ήταν ένας άπ' τους νέους κείνους λείοντας της μόδας. Θελατικός γλεντζές και τακτικός θαμών των θεατρικών παρασηνίων. Κι' όλοι τον αγαπούσαν γιατί ήταν χαρακτήρας μαλακού και καλού. —'Έχων στην κατοχή του όλη την περιουσία της μητέρας του, που ήταν άρεκά μεγάλη, έπινε συνέτα ιρος στην τράπεζα του πατέρα του και τα έσοδάματά του ήσαν πράγματι γεναία. Η Μαγδαληνή λοιπόν δεν έζημιώθηκε

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

χάνοντας τον κόμητα Γκραζίκωφ, άφου βρήκε να τον άντικαταστήση με τον Ραούλ. Δεν έπαρενόητετο όμως για το ξετρέλλαμα του πλουσιού νέου μ' αυτήν ή εύρισκε φυσικό να προσφέρουν στην άμορφή της τόσες περιουσίες. Πράγματι ο Ραούλ ντε Σουβινιού έφάρθηκε στη Μαγδαληνή με μια συγκινητική καλωσύνη και γενναιοδωρία. Άρχισε να την αγαπά ελικρινώς. Μόλις πού όλγυο ήμερών ήταν ματρεσσα του κι' όμως δε μπορούσε να κηρύξει άσχημα.

Βέβαια, ή Μάγδα τον έπροτιμούσε από τον κόμητα Γκραζίκωφ άγαπούσε όμως πολύ το Γιάγκο ντε Βαλφλόρ και γι' αυτό ούτε στιγμή δεν έσκέφθηκε ν' άναπακορηθη στον έρωτα του Ραούλ. Άκλόως τον ήνελεχο, διότι εκείνος έπληθρων γενναία. Αυτός την συντηρεί. Έκομμένος είχε δικαιώματα έπ' αυτής. Και έκομμένος αυτός διάτασσε, έπας ήταν το δικαίον. Ήταν ο κύριος της, έξηράτω άπ' αυτόν. Και του υπετασσέτο.

Για ένα όμως πράγμα στενοχωρήθηκε πολύ. Ο νέος της έρατής έπεριούσε όλες της γνώχτες μαζί της κι' έτσι δε μπορούσε να βλέπη το Γιάγκο της νύχτα. Οι συνήθειες κι' ο τρόπος της ζωής του Ραούλ ντε Σουβινιού ήσαν τόναντίθετοι του κόμητος Γκραζίκωφ. Με τον κόμητα είχε έλευθερη τη νύχτα της άπ' τα μασάνγυα κι' ύστερα. Με τον Ραούλ μόνο την ήμέρα ήταν έλευθερη.

Από την πρώτη ήμέρα έστενοχωρήθηκε φρικτά και για τον έαυτό της και για το Γιάγκο. —'Ερωτόδωμο γυναικίος χαρακτήρη των γραμμάτων ήλεκτριζε τον άχτιστονάτην και όταν άνέγνωσε την συμπαθητική ύπογραφή: Μαργαρίτα, ήσάθη την καρδιά του να πλημμυρίξη έξ έσκευιάσις προς την φιλολογούσαν αυτήν θυγατέρα της Βίας. Έν τώ άμα έπλανε την εικόνα της στο μυαλό του: έφαντάσθη μίαν άπ' αυτές τας φιλολογούσας νέας, ψηλήν, έρωκακιανήν, χλωμηνάκι έξολούπτον. —'Το καμμένο το κοριτσιό έσκέφθη. Πόσο θα έκοπίασε για να γράψη αυτό το διήγημα! Έν τέλει έσκέφθη να διαβήση και τον τέκνον του διηγήματος, το όποιον έπεγόραφο: —'Ένας άγνωστόμενος έρως. Τόν εύριχε καλόν απτόν κι' έτσι το χειρόγραφο, άντι να λάβη την προς τον κάλαμο τον άχρήστον άγούσαν, έκλεισθη εις το συρτάρι του. —'Εκείνην την στιγμήν ο κλητήρ έμπήκε στο γραφείο του και του έλεγε: —'Μια κυρία ζητεί να σάς ίδη. Ταυτοχρόνως του έδωσε το έπισκεπητόν της, εις το όποιον ύπήρχε το όνομα: Μαργαρίτα Μελιζανουόου και πλάγιος γραμμένη με μελάνι την φράση: Άνά τον άγνωστόμενον έρωτα.

Ο άχριστονάτης, με την καρδιαν κάλλουσαν ειπε στον κλητήρα: —'Πες στην κυρία να λάβη την καλωσύνην να περάση. Και όταν ή «κυρία» έμπήκε, ο άχριστονάτης έμεινε ως στήλη άλατος. Άντι της ψηλής, έρωκακιανής, χλωμής και άξιόθρηνη του δεσποινίδος που έφαντάσθη, είχεμπροστά του ένα κοριτσιόπουλο στρουμπουλό, γεμάτο ζωή και χαρά, και κάτι μάτια!... μα κάτι μάτια που σου κείνε την καρδιά, όπως λέει και το τραγούδι. —'Πός μπόρεσε με τέτοια έρωκακιανήν και γράψη τέτοιο άνόητο διήγημα; διηρηθήθ' ο άχριστονάτης. Έσκηθήθη όσοσδήποτε συγκεκινημένος, διώρθωσαν την καρδιά του, έποσθέτησε στα χείλη του το φιλομειδέστερον μειδίωμα και ειπε: —'Δεσποινίς, εις τας διαταγάς σας. —'Ήλθα να σάς έρωτήσω περι τούχς ενός διηγήματος

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

10 (Συνέχεια εκ του προηγουμένου) 10 Και είνε άτυχία μεγάλη, θαμβωτική! Οι άντιζήλιες της—γιατί κάθε πολύ όρατα γυναικία έχει όλες της άλλες άντιζήλιες—δεν μπόρεσαν να κρατηθούν για να μη της ειπουν δαγκώνοντας από ζήλεια τα χείλη: —'Αν ήταν δυνατά αυτό θα μπορούσε να πη κανείς ότι ώμόρφηνες άκόμα πιο πολύ! Τα γεγονότα την έβροίθησαν κατ' ευχήν! Ο κόμης Γκραζίκωφ, είνε άγαχώρησι σ' ένα μεγάλο ταξίδι για την Άμερική και ως εκ τούτου όλοι την ενόμιζαν έλευθερά, δηλαδή διαθέσιμη.

Δεν ήξεραν πός τα είχαν χαλάσει. Άφου όμως έκείνος θα έλειπε για τόσο πολύ καιρό, όλοι εύρισκαν λογικό ότι ήταν έλευθερά να πάση καινούργιον έρωμένο. Κατά την διάκριση ενός βάλς, ο καρλιέρος της την έρωτίζε πότε ο κόμης έσκόπευε να έπιστρέψη. Και έξεπλάγη πολύ όταν ή Μαγδαληνή του άπήγγισε ότι δεν ήξερε άκόλυτος τίποτε, γιατί δεν ήταν κιά ματρεσσα του Γκραζίκωφ.

Αυτή ή άπάντησις έφάνηκε να τον έβύθισε σε μια γλυκεία χαρά και δεν έπαυε να της κάνει χίλια κομπλιμέντα, τα όποια ή Μαγδαληνή μετέφραζε μέσα της κατά τον δικό της τόν τρώσο: —'Να ρίξω λοιπόν τα δίχτυα μου σ' αυτόν τον μικρό, που μου δείχνει καθαρά πός πολύ με όρεγεται; ...Ναι, μα τα οικονομία του μέσο του έπιστρέψου ν' άναπακορηθεί στις δειώσεις μου; Αυτό θα το ίδοιμε...έν τω μεταξυ άς τον αζημαλώσω γά καλά... Η Μαργαρίτα Μπελόου ήτο πολύ άνησχηλημένη να περιποιείται τους προσκεκλημένους της κι' ή Μαγδαληνή δυσκολευόταν να της μιλήση κατά μόνα.

Ός τόσο, μια στιγμή βρήκε την ευκαιρία να την πιάσει από το μπράτσο και να την παρασύρη σε μια γωνία του σαλονιού κι' εκεί κοιτά σ' ένα χαμόγελο της έκανε γρήγορα γρήγορα πολλές έρωτήσεις, στις όποιες ή Μαργαρίτα δεν έπαυε ν' άπαντά μ' ένθουσιασμό. —'Ο γιούς του Σουβινιού, άστειύεσαι! Μα ό πατέρας του είνε ένας άπ' τους πιο πλουσίους τραπεζίτες των Παρισίων! Το πιο εύχρηστο είνε που δεν έχει μητέρα, κι' αν δεν κέρτω έξω στους ύπολογισμούς μου, διαδέξει ένα ελιόδημα δικασιόν ή τριακοσίων χιλιάδων δραχμών το χρόνο. Η Μαγδαληνή έμαθε έτσι περισσότερα άπ' όσα της έχρησιάζταν. —'Εσένα, μικρούλη, έλεγε μέσα της, σ' έχω στα δίχτυα μου. —'Όταν ήθελε ή ώρα ν' άποσυρθη από την έσπερίδα, έδέχθηκε την παράκλησι του να την συνοδεύη ως την πόρτα της και του έπέτρεψε να πη άλλη μέρα να την έπισκεφθη. Του φάνηκε με τέτοια μαστρία, όσα έν τός όλγυο άνικαιτέτησε μ' αυτόν τον κόμητα, Γκραζίκωφ και υπό καλλιτέρες δρους μάλιστα.

ΌΡαούλ ντε Σουβινιού ήταν ένας νέος μόλις 25 έτων. Άναστήματος μετρούου, ξανθός, φάτος άρεκά έσημος; δεν ήταν άνόητος, είχε πνεύμα και κάποτε μάλιστα καλής ποιότητας. —'Ήταν ένας άπ' τους νέους κείνους λείοντας της μόδας. Θελατικός γλεντζές και τακτικός θαμών των θεατρικών παρασηνίων. Κι' όλοι τον αγαπούσαν γιατί ήταν χαρακτήρας μαλακού και καλού. —'Έχων στην κατοχή του όλη την περιουσία της μητέρας του, που ήταν άρεκά μεγάλη, έπινε συνέτα ιρος στην τράπεζα του πατέρα του και τα έσοδάματά του ήσαν πράγματι γεναία. Η Μαγδαληνή λοιπόν δεν έζημιώθηκε

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ Χ. ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Όταν πρό εικοσαετίας—τουθ' άπερ δεν καλακείει την νεανικότητά μου—εβγάρισε κάποιο περιόδιχο με πολλές άδειώσεις και λίγα χρήματα, έγγελοσμε συχνά με τα παθήματα του άχριστονάτου μας. Λόρα είνε μακαρίτης. Όταν έξοισε όμως ήταν ένα πολύ κολό και λογικό παιδί. Το μόνο έλατόμα του ήταν που έσυκινείτο εύκολα από τον ποδόγυρο. Μόλις άκουσε γυναικία τα έκανε και ήταν έτοιμος να πάη κάτω από το παράθυρο για το χατίρι της, αν παρίστατο άπόλυτος άναγιη. Έμεις, έξοιστας την άδυναμία του αυτή του έσκαρώνουμε διάφορες φράσεις. Οι καλλιτέρες όμως φάρος είνε εκείνες που γίνονται μόνες των, χωρίς κανείς να της προκατασκευάση. Και μία άπ' αυτές θα σάς διηγηθώ. Ένα πρωί, τη στιγμή που έμπαυε στο γραφείο του, άκούσαμε τον κλητήρα να του λέει: —'Κυρία, μια κυρία έφερε για σας αυτό το χειρόγραφο.

Μόλις άκουσε ότι πρόκειται περι κυρίας άμακαρίτης, άρκαψε το χειρόγραφο, έδιπλωκλειδόθηκε στο γραφείο και έσθη μετά σπουδής εις την άνάγνωσή του. Ήταν ένα διήγημα τριήμερόστον και τριασήστον, σαχλό και θρηγώδες μέχρις έμέτου. Και ούτε έτι πληρωμή θα έσπερε να δημοσιεύησθ' στο περιόδιχο μας, το όποιον, καθώς σάς είπα, έξεδίδετο με σοβόρα φιλολογικώς άδειώσεις (ιδί και ο βίος του δεν παρετάθη πλέον το διήγημα).

Ο λεπτός όμως γυναικίος χαρακτήρη των γραμμάτων ήλεκτριζε τον άχτιστονάτην και όταν άνέγνωσε την συμπαθητική ύπογραφή: Μαργαρίτα, ήσάθη την καρδιά του να πλημμυρίξη έξ έσκευιάσις προς την φιλολογούσαν αυτήν θυγατέρα της Βίας. Έν τώ άμα έπλανε την εικόνα της στο μυαλό του: έφαντάσθη μίαν άπ' αυτές τας φιλολογούσας νέας, ψηλήν, έρωκακιανήν, χλωμηνάκι έξολούπτον. —'Το καμμένο το κοριτσιό έσκέφθη. Πόσο θα έκοπίασε για να γράψη αυτό το διήγημα! Έν τέλει έσκέφθη να διαβήση και τον τέκνον του διηγήματος, το όποιον έπεγόραφο: —'Ένας άγνωστόμενος έρως. Τόν εύριχε καλόν απτόν κι' έτσι το χειρόγραφο, άντι να λάβη την προς τον κάλαμο τον άχρήστον άγούσαν, έκλεισθη εις το συρτάρι του. —'Εκείνην την στιγμήν ο κλητήρ έμπήκε στο γραφείο του και του έλεγε: —'Μια κυρία ζητεί να σάς ίδη. Ταυτοχρόνως του έδωσε το έπισκεπητόν της, εις το όποιον ύπήρχε το όνομα: Μαργαρίτα Μελιζανουόου και πλάγιος γραμμένη με μελάνι την φράση: Άνά τον άγνωστόμενον έρωτα.

Ο άχριστονάτης, με την καρδιαν κάλλουσαν ειπε στον κλητήρα: —'Πες στην κυρία να λάβη την καλωσύνην να περάση. Και όταν ή «κυρία» έμπήκε, ο άχριστονάτης έμεινε ως στήλη άλατος. Άντι της ψηλής, έρωκακιανής, χλωμής και άξιόθρηνη του δεσποινίδος που έφαντάσθη, είχεμπροστά του ένα κοριτσιόπουλο στρουμπουλό, γεμάτο ζωή και χαρά, και κάτι μάτια!... μα κάτι μάτια που σου κείνε την καρδιά, όπως λέει και το τραγούδι. —'Πός μπόρεσε με τέτοια έρωκακιανήν και γράψη τέτοιο άνόητο διήγημα; διηρηθήθ' ο άχριστονάτης. Έσκηθήθη όσοσδήποτε συγκεκινημένος, διώρθωσαν την καρδιά του, έποσθέτησε στα χείλη του το φιλομειδέστερον μειδίωμα και ειπε: —'Δεσποινίς, εις τας διαταγάς σας. —'Ήλθα να σάς έρωτήσω περι τούχς ενός διηγήματος

Από το δημοψήφισμα

ΑΘΗΝΑΙΑ ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ (Δύο εκ των ύποψηφίων του δημοψηφίσματος έποσώρισαν εις το άνωτέρω σκηνόλεγμα πρό το φρακό της Σφαιρας)

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣ Η ΟΥ ΧΑΡΧΑΡΙΑΣ

Περδίκω μ' πλί μ' Σάν κι γὰ μὴ μᾶς ἔφταναν, οὐρὴ περιστέρα μ' οὐλα τὰ θεριά τς στεργιάς κι τς Ἰθνοσυνέλεψις, ἔχμι τώρα κι τὰ θεργιά τς θάλασσας π' δὲ μᾶς ἀφῆνε νὰ πλυθούμι κᾶνια στάλα, τ' ἀφλότμα!

Τοὺν πηρασμένου μῆνα εἶχαμαν τοῦ θεργιό τς Ἀληφός, ἀπ' ἔκανι οὐλνοὺς τς ψαρᾶδες καὶ τ' καραβουκῆδες π' ταξιδέβνε σ' ἐκεῖν' τ' θάλασσα νὰν κᾶν ριπιτὶ, μᾶ κὶ ξιφανηροῦθῃ μπουστά τς κι χάψ' οὐλουσούμους. Κὶ δὲν κόταγαν οἱ κακότχοι νὰ ξεμυτίωνι μπιτὶ γιὰ μπιτὶ στ' ἀνοχτά.

Τώρα ἦρθι κι στοῦ Φάληρου γὰ μᾶς ἐπισκεφτῆς ἕνα χαρχαρία, ποδεῖνι σάν τοῦ θεργιό τς ἀποκαλύψας. Τοὺν εἶδι οὐ καπιτάνιους μιανοῦ ἰγγλέζκου πουλιμικοῦ κι' εἶχι, λίεσι, τέσσερα μέτρα ἀκρούς. Βάλιε μὶ νοῦ σ' οὐρὴ μαγτζουράνα μ' μῆνια μπουκιά σ' κᾶν ἄλακαρ' (ἀπ' τοῦ στόμα μὶ κι στ' χαρχαρία τοῦ φτὶ 1)

Κατέφκα κι γὰ οἱ καφαρὸς προυπέ στοῦ Παλιό Φάληρου μὶ κειδὸ τοῦ καφουδουλικό, γιὰ νὰ κᾶνι κᾶνα μκαὶν μῆξ νὰ θαραπαῖ ἢ καρδούλα μας. Μᾶσιδι μκαὶν μῆξ ὁμοῦς μᾶσιδι ἑλλάγουρα!

Γιατὶ, ὄντες βῆκαμαν στ' Τζιτζιφιές, εἶδαμαν κόσμου κὶ κουσμάκη γὰ διαβάξ' ἕνα χαρτὶ ποῦηταν κουλμένου στς μκανιέρις κι τοῦ χαρτὶ δγαλιάβαινε νᾶχνε τοῦ νοῦ τς ἰκεῖν' π' κᾶνις μπάνιου μκαὶ κὶ τς ἀρκᾶξ' οὐ χαρχαρίας ἀπ' τοῦ κουδάξ' κὶ τς κᾶν τοῦ φούντου.

Κὶ ἀπὲ σὰ διαβάξαν ἀτίνου τοῦ χαμπέρο κᾶνίνας δὲ τ' κότας νὰ μῆξ μὲς στ' θάλασσα. Κὶ ἂν πῆς κὶ γιὰ τοῦ δουλό, αὐτίνου ἦταν κὶ ἂν ἦταν! Τιταρταλοὺς πικριτοὺς τῶπιακι κὶ ἔτριμὶ σύγκουρημο τοῦ δόλιου καὶ μὶ τράβα ἀπ' τοῦ μανικὶ νὰ φύβουμι γιὰτὶ φουβόνταν μκαὶ κὶ πιταχτῆ ὄξου στ' στεργιά οὐ χαρχαρίας κὶ τοῦ φᾶρ.

Κὶ ἔστ' γῆρασαν οὐλ' κᾶνις πῖσου στὴν Ἀγθῆνα ἀραχτ' κὶ ἄπλυτ'.

Κὶ κᾶθμι κὶ σλονυῶμαι τώρα, οὐρὴ μαρμουνόρα μ' τὶ θὰ γέννε μ' αὐτίν' τν κατᾶστασ'! Καλὰ ἢ ἀφεντιάσ' δὲν παρασκουτίζισι γιὰ τέτοια μικροπράματα.

Καλογεροῦλας, γιὰτὶ μαθῆς δὲν παρασκουτίζισι γιὰτὶ τῆς ἀφεντιάσ' δὲν παρασκουτίζισι γιὰ τέτοια μικροπράματα.

Ἄμ' ἰτοῦτ' ἰδῶ οἱ κᾶφουανθηναῖοι κὶ οἱ κᾶφουανθίδες τί θ' ἀπογένη; Ἰδῶ κὶ τόσα χρόνια τώρα μὴ ὄρα ἀλάργα εἶχαν τ' θάλασσα κὶ πᾶλε μὶ τοῦ σταγίό τ' ἀποφάσζαν νὰ κατέβνε νὰ πλυθούνε. Τώρα ἀπ' τ' μῆνια μεριά οὐ χαρχαρίας ἀπ' τ' ἄλλ' τὰ κουρμιά τ' χουλεριασμένου, ποὺς γὰ κουτῆσ' νὰ κᾶν μπάνιου; Κὶ γιὰ νὰ γλυτώσι ἀπ' τοῦ χαρχαρία κὶ τ' χουλέρα θὰ μᾶς κᾶνι κᾶνι οὐλνοὺς πανοῦκλα ἀπ' τ' βροῦμα κὶ τ' λυσοουδίο, μ' φαίνισι!

Ἐβαλι κὶ τοῦ προυκουμένου τ' ἀκουρηγέου μῆνια ἀχακάτου γιὰ νὰ σκουτάσ' τοῦ θεργιό. Δὲν πᾶν νὰ πνιγοῦνι λίου γῶ νᾶκᾶννε μπουρπλήθρες! Ἄντις γιὰ νὰ στέλνε ἀχακάτς κὶ κουραφέξαλα, ἔτριμὶ νὰ βάλνε τοῦ Βλάμ' τς «Σφαῖρας» νὰ ρηξῆσ' οὐλ' τ' θάλασσα, ὅπως τῶκα κὶ ἄλλ' μῆνια βουλά κὶ ἀπὲ σάν φουφῆσ' οὐ χαρχαρίας, νᾶν τν ξεράσ' πᾶλε κὶ νὰ κᾶν' οὐ κουσμάξς μῆνια ἄνιφ φόβου κὶ ἄνιφ πάθου. Ποῦ μυαλό ὁμοῦς γιὰ τέτοιες δλειές. Αὐτίν' χῆνι τῶν κὶ χῆνι μαρτοῶν, κᾶληῶρα σάν κὶ σένα, οὐρὴ κουρκοῦτομναλη;

Ταῦτα κὶ μένου
Γιὰ σ' κὶ ἀντίου μ'
Μῆτρος Κουρνογάλος

ΕΝΑ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ

ΑΣΙΑΣ 800 ΔΡΑΧ. ΜΕ ΕΚΔΕΚΤΕΣ ΠΛΑΚΕΣ

θὰ δόση ἢ «Σφαῖρα» ὡς βραβεῖον εἰς τὸν Διαγωνισμόν ποῦ θὰ προκηρυχθῆ ἐπὶ τῆ βᾶσει τοῦ νέου μας μυθιστορήματος

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

τοῦ ὁποῖου ἢ δημοσίευσις ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΗΠΙΚΑΡΡΟΙ

Σύζυξ τῆς εὔρας τὴν σύζυγά του ἐνδὸς ἀποθονήτου μετὰ τοῦ σωφρατάου τὸ ὁποῖον ἐγένονεν θερίον. Καὶ ἐμβισθόλιον ἐξαγάγας ἐτυφέκισεν ἀσθόχως, αἱ σφαῖραι ἀλλάχου ὑπάγας, τὸ ὁποῖον ἄνεκ αἱματοχυσίον. Ὁ δὲ γοῦν σωφρέριος κολλά δθυμῶδες καὶ νδελβεδέριος

ἀνδεπεξήγαγε τὴν διμουλτσουον γενναίως καὶ μβᾶμ καὶ μβουμ σμερδαλέως ἠνέωξεν ἐν τῷ στήθῳ τοῦ ἀντικάλου τινᾶς ὅπαι καὶ τὸν ἐξῆπλωσεν αἱμάσσαν καὶ χαμαί, τὸ ὁποῖον μεθὸ τὸ ἔσχασεν ἐπιτροχάδην μὴ λέξας ἀνδρίον.. Ἦγουν λῆψε τον εἰς τοὺς γάμους σου

ἵνα σοὶ εἶπῃ καὶ ἐκ τοῦ χρόνου, καὶ γὰρ ὑφαλπάξας τὴν γυνῆν τοῦ ελημόνου καὶ ποιήσας τᾶπτην ἑαπτοῦ γομενίδα, ἠθέλησεν ἀφαιρέσαι καὶ τὴν τελεταίαν τοῦ αἱμάτου τοῦ οὐρανίδα τὸ ὁποῖον φυτέψας δύο σφαῖρας ἐν τῷ σεαπτοῦ κορμίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ΟΙ ΚΑΗΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΠΑΝΤΣΕΛΗΝΟΣ

Ἄχ μαμάκα μου, τί ὄρατες καὶ μαγεπτικῆς ποῦ εἶνε αὐτῆς οἱ βραδείες μετὰ τῆς παντοῦληνος! Ἄχ, τρέλλα, καλέ!... Ποῦ νὰ σοὺ κολλήσῃ ὕπνος τοιοῦτες βραδείες, καὶ δὴ νὰ κοιμητοῖαι μονῆρες, καὶ μῆνη, ἄνευ νὰ ἔχῃς ἐπὶ τὸ πλευρόν σου τὸν ἠγαπητόν σου, τὸ ὁποῖον ἐν νέον λαβρόν καὶ ὀλέθριον, ὅπως τὸ γράπτει καὶ ἢ «Γέφυρα τῶν Στεναχμῶν», περὶ διὰ τὸν ὁποῖον νὰ πτυκῆ καὶ νὰ πᾶλλῃ ἢ καρδία σου κλωτσοσιδῶς καὶ ἐπεγγωζμένως!

Ἄχ, βᾶχ, τί δυστυχῆς ποῦ εἶμαι,...

Γλέκων μερικῆς μερικῆς μεγαλουσιάνες, τὸ ὁποῖον δὲν τοὺς λείπει τίποτε, εἴτε λουσα, εἴτε ἐπακνήνητα, εἴτε μεγαλεῖα, καὶ μοὶ κᾶνι ἢ καρδούλα. Καθότι νὰ σκεπτήτε κύριος, εὐαίστητον κορίτσι εἶμαι καὶ δὴ ψυχὴ ἔχω κὶ ἐγώ. Ἄλλ' ὁμοῦς φεῦ! Ἐμεῖς οἱ φτωχοῦλες στεροῦντες ἀπ' ἀρκετοῦ χρήματος ἀδυνατοῦμαι νὰ διασκεδάσομε κομιλφῶ.

Ἄπαν τὴν ἡμέρα νὰ δουλεύομε κλεισμένες καὶ νὰ κατᾶσθῃς τοῦ νυκτῆς χεῖρ μὲ τὸ βελόνι καὶ ἀπ' ἐσπέρας μεδὲν διασκεδάσομε.

Ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκον τοῦ σπιτιοῦ μου κατὰκοπον καὶ μόλις κᾶνω νὰ πῶ τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ μὲ μεταβῆ εἰς τοὺς Φαλήρους μετὰ τοῦ φαγητοῦ, ἐπεμβαίνει ἀμέσως ἢ μήτηρ μου καὶ μοῦ λέει:

— Σιωπῆ, Κική, δὲν ὁμιλοῦσιν ἐντὸς τοῦ φαγητοῦ!

Καὶ μοῦ κόβει ὅλη τὴ φόρα. Ὡς ἐκ τούτων ὅλη ἢ ἀπόλαψις μας εἶνε νὰ ὑπαγαίνομε, ἅμα σκολᾶμε, ἐγὼ μὲ τῆς φίλες μου εἰς τὰς Ἀγελᾶς τοῦ Ζακπεῖου, ὅπου ρομαντζάρουμι ἐπ' ὄλιγου καὶ ἀκούμε τὸ ἀηδῶν. Ἄχ ψυχὴ μου, τὸ ἀηδῶν πόσον θαυμάσια ψέλλει! Οὔτε κλαρίνο νὰ εἶχε στὸ λάρυγγέ του δὲν θὰ ἔφρελνε τοιοῦτοτρόσκον.

Πολλάκις φορὰ εἶχοντα μερικοὶ ἐνοχλητικοὶ καὶ μᾶς πειράζουσι. Ἄλλὰ ἐμεῖς ἢ σεωπῆ μας πρὸς ἀπάντησιν τοὺς.

Καὶ μόλις ἐπιβραδύνω ὀλίγον νὰ ὑπεστρέψω εἰς τὰς οἰκίας μου ἀκούω τῆς γκρίνις καὶ τῆς φωνῆς τῆς μήτηρ μου, τὸ ὁποῖον ποσῶς δὲν μὲ λυκεῖται.

Ἄχ μὸν Ντιοῦ γνοῦ Παρὶ ντόννε μοᾶ οὐν μῶ μαρὶ,

ἵνα διὰ νὰ ἐννοιώσω καὶ ἐγὼ ἦσῃτάλας τὴν γλύκα τῆς ζωῆς.

Η ΚΙΚΗ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΣΥΝΟΙΚΙΟΘΕΝ

Σάμπως ἀρχισα νὰ καψῶνω, ρὲ Μανιδῶ φουνοῦκη κὶ εὐδέξαφτη. Τὶ λές κὶ ἔλόγου σου ποῦ ἔξερες καλλίτερα; Κᾶψα δὲν κᾶνει; Εἶνε ἢ ἀποχῆ, θὰ μοῦ πῆς, ποῦ γινόμεστε καλοὶ χριστιανοί, γιὰτὶ τρῶμε ὅλοι τὸν ἄρτο μας μὲ τὸν ἰδρῶ τοῦ προσωπάτου καὶ τῶν ποδιῶ μας.

Ναί, ρὲ μάτια, βαγγέλιο τὸ λές. Ἐγὼ ὁμοῦς καψῶνω δίπλα ἀπ' τοὺς ἄλλους, γιὰτὶ μὲ κᾶνε δύο φωτιές: ἢ μὴ εἶωθεν, κὶ ἄλλη ποῦ βράζει ἐσωθεν καὶ χρονώως στὰ τζιέργια μου περὶ γιὰ μὴ ψυχῆ — ξηγιέμαι βεζούβιος;

Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ποῦ τοῦτοι οἱ μῆγοι μὲ δίχως ρὸ δὲν τραβᾶνε κρασί, τουθόπερ βράζει μέσα σου σάν ἀσβέστη ἄβεστο. Ψέματα, ρὲ γοργόνα μου; Τώρα εἶνε ἢ σαιζῶν τῆς μαύρας μὲ τὸ μαρδόν. Τὸ ὁποῖον ὁμοῦς ἀδρεφοῦα μου, τὸ σήμερον ἡμέρα ποῦ πῆγε μὴ καὶ τριάντα τὸ ποτήρι μὲ κᾶντε δάχτυλα κολλάρου, σάν ἀριστοκράτης, κᾶντε δέκα ποτήρια νὰ τραβῆξῃς ἀπὸ δαῦτη φαλήρεις μὲ τὴν κρώη καὶ πᾶς χαμένος σάν τὸ ἑλληνικὸ κράτον. Νομίζω;

Τώρα ἂν ἐρωτῆς καὶ περὶ ἐμέ, καλὰ εὐχαριστῶ. Ἐν τάξει τὰ πράγματα, γιὰ νὰ ἔξερες. Ἐγὼ, ρὲ δροσόλουστῃ, ὅπως τὸ συνηθάω καθ' ἔστον τέτοιοι καρό, ἐγκαταλείβω τὰ κέντρα καὶ γίνομαι ἀπόκεντρος. Τὶ νᾶν τὰ κᾶνῃς τὰ κέντρα τούτην ἀποχῆ; Ὅλο σαχλαμάρα καὶ ἰδέα εἶνε. Καβουρντζῆσαι ἀπ' τῆ ζέστη, σκονίξεσαι, δίχως γὰ πῆνης, ἀπ' τὰ ὠτὰ ποῦ κερῶνε καὶ μανίτζεις δεξιόθεν καὶ ἑσβιόθεν σου διάφορες δεσποινίς μῆσοπάθοντες, ποῦ σοὺ κᾶνουνε τὴ μᾶμια καὶ τὴν Εὐτέρπη, ὅπερ ὅλο λουσο καὶ ἰδέα!

Βάλε πλῶρη τὸ λοιπὸν γιὰ τῆς συνοικίης, ὅπως τὸ σᾶγγω καὶ γῶ. καὶ δὲ θάβηγες ζημιωμένος, μὲ τὸ γαὶ σοῦ λέω. Ἐκεῖ θὰ βοῆς δροσῶ, ρομμέντζα, ἀτμηλησιέμα, γὰ σαλεύη! Ὅλο νοῦξ ἀπο τὴν κᾶνῃ μῆγα ἔλαιον.

Κάθε βράδι, εὐτὸς ποῦ σκολᾶσω, περιλαβαίνω τὴν καληοπαρέα καὶ ξεστρατεύομε ἄλλοτες γιὰ τὴν λεωφόρος Τσυγγροῦ, ἄλλοτες λεωφόρος Ἀλεξάντρα, Κυψέλη, Κολοκυθοῦ, Θεσεῖον καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τὴν ἄλλη ἦμανε στὰ Πενυκία. ἸΑπαντήσαμε κει κᾶτι καληοῦς ἀντάμηδες, χρόνια ναπτάκια, καὶ διασκεδάσαμε πλουτοπάροχα. Κιθαρίτσα, καντάδα, δουλικὰ στὰ παρεθύγια. ποῦ ἐνωτιζότανε τῆς μελωδίης μας καὶ τᾶπιανε λιγοῦρα... Μεγαλεῖα πράγματα, γιὰ νὰ ἔξερες!

Μέχρι ποῦ νὰ μῆξ ὁ Σεμπερβίος, ρὲ χαρχάλα μου, αὐτὴ τῆ ζωὴ θὰ διαγάγω. Κὶ ἂν λείψω καμιά βολὰ ἀπ' τὰ ραντεβῶ μας, μὴ μὲ παραξηγᾶς. Ἐνεκαῖ ἕσθη θάνα κὶ ὄχι τίποτε ἄλλο. Εἰρηγημένοι; Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στῆς ἐφημερίδες

Μονόφυλες καὶ δίφυλες
ὅσες βλέπω καὶ γελῶ,
ἀλήθεια κὶ εἰς ἀνώτερο.
Κὶ ἂν δὲν προκύπτει ἄλλο καλὸ,
τοῦλάχιστον ὑβρίζεσθε
λίγακι συντομώτερα.

Στῆ ζέστη

Οὔτε τρῶφιμο νὰ ἦσουν!
— ὀλοένα κὶ ἀνεβαίνεις.
Πᾶς τὴ λίρα γιὰ τὰ φτάσης
κὶ ἄγρια μᾶς ξεροφαίνεις.
Θὰ τὸ ποῦμε κει ποῦ πρέκει
γιὰ νὰ σὲ διατιμῆσῃ
καὶ ὅπο σῖαν τριάντα
πάντα νὰ σὲ σταματήσῃ.

Πάτρα Μαρίνος Πετρέσκος